

2 SÁMUEL 17-24.

Dávid és serege menekült Absolon támadása elől. Mivel Dávid tudja, hogy ez Isten büntetése korábbi bűnei miatt, ezért nem száll szembe Absolonnal, hanem teljesen Isten kezébe helyezte magát. Ez Dávidnak egy hihetetlenül tiszteletre méltó tulajdonsága.

A 17.-ik fejezetben Ahitófel tanácsa Absolonnak:

Azután ezt mondta Ahitófel Absolonnak: Kiválasztok tizenkétezer embert, elindulok, és üldözöm Dávidot még ma éjjel.

Megtámadom, amíg fáradt és erőtlen, megriasztom, és elfut az egész vele levő nép, és egyedül a királyt ölöm meg.

Az egész népet visszahozom hozzád, mert az egésznek a visszatérése attól az egy embertől függ, akit te halálra keresel, és ez az egész népnek javára lesz.

Tetszett ez a beszéd Absolonnak és Izráel véneinek.

De Absolon ezt mondta: Hívjátok ide az arki Húsajt is, hallgassuk meg, mi mondanivalója van neki.

Amikor Húsaj megérkezett Absolonhoz, ezt mondta neki Absolon: Ahitófel ezt meg ezt mondta. Úgy tegyünk-e, ahogyan ő mondta, vagy ne? Mondd meg!

Húsaj ezt mondta Absolonnak: Most az egyszer nem jó tanácsot adott Ahitófel.

Majd ezt mondta Húsaj: Magad is tudod, hogy apád és emberei vitézek, és olyan elkeseredettek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Azonfelül apád harchoz értő ember, aki nem engedi aludni a hadinépet.

Ő maga pedig valamilyen üregben rejtőzködhet, vagy más helyen. Megtörténhetik, hogy mindjárt kezdetben elesnek néhányan, és ha ennek hallatára azt mondják majd, hogy vereség érte az Absolonnal tartó népet,

akkor kétségbe fog esni még a bátor harcos is, akinek olyan a szíve, mint az oroszláné. Hiszen egész Izráel tudja, hogy apád vitéz ember, és bátrak a vele levők is.

Én bizony azt tanácsolom, hogy inkább gyűjtsd magadhoz egész Izráelt Dántól Beérsebáig, hogy annyian legyenek, mint a tengerparton a homok, és te magad menj velük.

Akkor aztán rátámadunk azon a helyen, ahol éppen megtaláljuk, és meglepjük, ahogyan a harmat hull a földre, és nem marad meg sem ő, sem a vele levő emberek közül senki.

Ha pedig valamelyik városba húzódik vissza, húzzon köteleket egész Izráel a város köré, és rántsuk le azt a völgybe, hogy még egy kövecske se maradjon meg ott.

Erre azt mondta Absolon és minden izráeli férfi: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel tanácsánál. Mert az ÚR rendelte, hogy megghiúsuljon Ahitófel jó tanácsa, és így veszedelmet hozzon az ÚR Absolonra.

Ezeket a híreket Dávid beépített emberei igen kalandos úton végül eljuttatták Dávidhoz.

Amikor látta Ahitófel, hogy nem az ő tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába. Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették apja sírjába.

Valószínű, hogy Ahitófel rájött, hogy Absolont azért tudta Húsaj tanácsa meggyőzni, mert ő azt tanácsolta, hogy Absolon maga vezesse a hadsereget, és ez a saját hiúsága miatt tetszett neki. Így jött rá, hogy hibázott, amikor Absolon felkelő csillagához kötötte magát, és valószínű, hogy előre látta Absolon bukását, ami a saját bukását is jelenthette volna. Mivel elárulta Dávidot, tudta, hogy veszíteni fog, és inkább saját maga vetett véget az életének.

Ahitófel, igen bölcs tanácsokat adott, és most is bölcsességet mutat abban, hogy rendbe rakta a háza népét, de nagy hibát követett el azzal, hogy öngyilkos lett. A bölcs emberek gyakran nagyon ostoba dolgokat követnek el.

Dávid már Mahanaimba érkezett, amikor Absolon az összes izráeliakkal együtt átkelt a Jordánon.

Absolon Jóáb helyett Amászáat állította a hadsereg élére. Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki bement Abígalhoz, Náhás leányához, aki Cerújának, Jóáb anyjának volt a nővére.

Izráel és Absolon Gileád földjén ütött táborn.

Amikor Dávid Mahanaimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbi, Náhás fia, a Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógelimből való Barzillaj

ágyneműt, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, továbbá mézet, vajot, juhtúrót és tehénsajtot vittek eleségül Dávidnak és a vele levő népnek. Mert ezt mondták: Éhes, fáradt és szomjas lett a nép a pusztában.

Ezután megszemlélte Dávid a vele levő hadinépet, és ezredeseket meg századosokat állított az élükre.

Dávid a hadinép egyharmadát Jóábra bízta, egyharmadát Abisajra, Cerújá fiára, Jóáb testvérére, egyharmadát pedig a gáti Ittajra. A király ezt mondta a népnek: Én magam is veletek fogok menni.

Dávid most felkészül arra, hogy megvédje magát, és maga is harcra akar indulni.

De a nép így felelt: Nem jöhetsz, mert ha mi megfutamodunk is, velünk nem törődnek; sőt ha a sereg fele meghal is, azzal sem törődnek. De te annyit érsz, mint tízezer magunkfajta ember. Jobb tehát, ha a városból segítesz bennünket.

A király ezt mondta nekik: Úgy tesztek, ahogy jónak látjátok. Majd odaállt a király a kapu mellé, az egész hadinép pedig kivonult századonként és ezredenként.

Jóábnak, Abisajnak és Ittajnak ezt parancsolta a király: Az én kedvemért bánjatok kíméletesen azzal a fiúval, Absolonnal! Hallotta az egész hadinép is, hogy mit parancsolt a király Absolonra vonatkozólag mindegyik vezérének.

Annak ellenére, hogy Absolon Dávid ellen lázadt, mégis a fia volt, és Dávid nagyon szerette őt.

Azután kivonult a hadinép a mezőre Izráel ellen, de az ütközet az efraimi erdőben folyt le.

Ott verték meg Izráel hadinépét Dávid szolgálói. Nagy vereség érte ott őket azon a napon: elesett húszezer ember.

Kiterjedt a harc arra az egész vidékre, és a hadinép közül sokkal többet pusztított el az erdő azon a napon, mint amennyit fegyver pusztított el.

Egyszer csak rábukkantak Dávid szolgálói Absolonra. Absolon egy öszvéren nyargalt. Az öszvér beszaladt egy nagy tölgyfa sűrű ágai alá, Absolon pedig fennakadt hajánál fogva a tölgyfán, és ott maradt ég és föld között, mert az öszvér kiszaladt alóla.

Emlékszünk arra, hogy Absolon hatalmas hajkoronát növesztett, és évente vágatta le. A levágott hajának súlya 1,5-2 kg volt! A haj vonzó dolog lehet, de ugyanakkor pusztulásba is vihet, és Absolon esetében ez okozta a vesztét.

Meglátta ezt egy ember, és jelentette Jóábnak. Ezt mondta: Láttam, hogy Absolon egy tölgyfán függ!

Jóáb ezt mondta a hírt hozó embernek: Ha láttad, miért nem terítetted mindjárt a földre? Azután gondom lett volna arra, hogy tíz ezüstöt meg egy övet adjak neked.

De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütne is a markomat, akkor sem emelnék kezem a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abisajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra!

Ha orvul törtem volna az életére, akkor te nem álltál volna mellém, hiszen a király előtt semmi sem marad titokban!

Jóáb ezt mondta: Mit vesztegetem veled az időt? És három dárdát kapva a kezébe, beledöfte Absolon szívébe, mert még életben volt a tölgyfán.

Azután körülfogta Absolont Jóáb tíz fegyverhordozó legénye, levágták és megölték.

Ekkor Jóáb megfújta a kürtöt, mire a nép visszatért Izráel üldözéséből, mert Jóáb megállást parancsolt a népnek.

Absolont pedig fogták, beledobták az erdőben egy nagy gödörbe, és igen nagy rakás követ szórtak rá. Egész Izráel elfutott, mindenki a maga otthonába.

Absolon még életében vett, és felállított magának egy emlékoszlopot a Király-völgyben, mert ezt mondta: Nincs fiam, aki fenntartaná nevem emlékét. Ezért a maga nevére nevezte el az oszlopot. Absolon emlékoszlopának nevezik azt még ma is.

A mai Jeruzsálemben, a Kidrón-völgyében található egy emlékoszlop, amelyet Absolon-tornyának hívják, de a legtöbb neves archeológus szerint ez az oszlop Absolón utáni időkből származik, tehát nem lehet az, amelyet itt említ a Biblia. Ennek ellenére sokan látogatják.

Érdekes, hogy Absolon azt mondta, hogy nincs fia, de az Írások szerint két fia is volt: vagy mind a kettő meghalt fiatalkorában, vagy ezt az oszlopot még akkor építette, mielőtt a fiai megszülettek volna.

Ahimaac, Cádók fia ezt mondta: Elfutok, és megviszem az örömhírt a királynak, hogy igazságot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az ÚR.

De Jóáb ezt mondta neki: Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen meghalt a király fia!

Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt.

Ahimaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármilyen történjék is, elfutok én is az etióp után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat kapnál.

Bármilyen történjék is - mondta -, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss! Futásnak eredt tehát Ahimaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot.

Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett, látta, hogy egy ember fut egyedül.

Az őr lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az ember egyre közelebb jött.

Azután meglátott az őr egy másik futó embert is, ezért lekiáltott az őr a kapuba, és ezt mondta: Jön egy másik egyedül futó ember is! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz.

Majd ezt mondta az őr: Az elsőnek a futását olyannak látom, mintha Ahimaac, Cádók fia futna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, és jó hírt hoz.

Ahimaac ezt kiáltotta a királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az ÚR, a te Istened! Kezedbe adta azokat az embereket, akik kezet emeltek az én uramra, királyomra.

De a király ezt kérdezte: Épségben van-e Absolon fiam? Ahimaac így felelt: Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te szolgádat is, ezért nem tudom, mi történt.

A király azt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát odébbment, és félreállt.

Ahimaac jól futott, gyorsabb volt, mint az etióp, csak az igazság az, hogy nem volt valódi híre Dávid számára. Nem számít, hogy milyen jól tudsz futni, a lényeg az, hogy legyen üzeneted. Sokan elkövetjük azt a hibát, hogy futni akarunk, az Urat akarjuk szolgálni, és túl hamar fogunk neki, mert még nincs mit megosszunk másokkal. De nagyon vágyunk arra, hogy fussunk, és így olyan dolgokba avatkozunk, amelyekben még nem vagyunk nagy segítségre. Ezért mondjuk sokszor, hogy várjatok még, és

hallgassátok a tanításokat, hogy amikor elindultok, akkor legyen olyan üzenetetek, amelyet érdemes megosztani.

Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az ÚR mindazokkal szemben, akik fölkeltek ellened.

De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e Absolon fiam? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei, és mindazok, akik a vesztedre törnek, mint az a fiú!

A király megrendült, fölment a kapu fölött levő helyiségbe, és sírt. És amíg ment, ezt mondogatta: Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted, fiam, fiam, Absolon!

Jóábnak azonban jelentették, hogy a király sírva gyászolja Absolont.

Ezért gyászra fordult a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert meghallotta a nép, hogy bánkódik a király a fia miatt.

Úgy lopakodott be a hadinép azon a napon a városba, ahogyan a szégyent vallott hadinép szokott lopakodni, ha megfutott a csatából.

A király pedig betakarta az arcát, és hangosan jajgatott a király: Fiam, Absolon, fiam, fiam, Absolon!

Akkor Jóáb bement a királyhoz a házba, és ezt mondta: Megszégyenítetted ma minden szolgálodat, akik pedig megmentették az életedet, fiaidnak és leányaidnak az életét, feleségeidnek és másodrangú feleségeidnek az életét.

Hiszen azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéreid és szolgálid! Bizony most tudtam meg, hogy jobban szeretnéd, ha mindnyájan meghaltunk volna is ma, csak Absolon élne.

Most már kelj föl, menj ki, és beszélj szolgálidhoz szívhez szólóan, mert az ÚRra esküszöm, hogy ha nem jössz ki, éjjelre már egy ember sem marad melletted! Ez pedig rosszabb lesz neked minden bajnál, ami ifjúságodtól fogva mostanáig ért téged.

Ezúttal ez jó tanács volt Joáb részéről.

Erre fölkel a király, és leült a kapuban. Az egész hadinépnek pedig kihirdették, hogy a király a kapuban ül, és az egész hadinép a király elé járult. Izráel tehát menekült, mindenki a maga otthonába.

És civakodás kezdődött Izráel népének törzsei között, és ezt mondták: A király mentett meg bennünket ellenségeink kezéből. Ő szabadított meg bennünket a filiszteusok kezéből is, és most el kellett menekülnie az országból Absolon miatt.

De Absolon, akit mi fölkentünk, meghalt a harcban. Miért késlekedtek tehát visszahozni a királyt?

Dávid király pedig ezt az üzenetet küldte Cádók és Ebjátár papoknak: Így beszéljétek Júda véneihez: Miért akartok utolsók lenni a király hazahozásában? Eljutott ugyanis a királyi udvarba annak a híre, amiről egész Izráel beszélt.

Ti az én testvéreim vagytok, az én húsom és vérem. Miért akartok utolsók lenni a király visszahozásában? Mondjátok meg Amászának: Te az én húsom és vérem vagy. Úgy segítsen meg engem az Isten most és ezután is, hogy te leszel Jóáb helyett a hadseregparancsnokom egész életemben.

Így nyerte meg minden júdai ember szívét, mint egy emberét, úgyhogy üzenetet küldtek a királynak: Térj vissza minden szolgálóddal együtt!

Visszaíndult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon.

A benjámini Simei, Géra fia is sietve elment Bahúrimból, a júdaikkal együtt, Dávid király elé.

Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíba, Saul házának a szolgálója, tizenöt fiával és húsz szolgálójával együtt, és még a király előtt odaértek a Jordánhoz.

Átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát. Simei, Géra fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon.

Ezt mondta a királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bűnt követett el szolgálódd akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből. Ne vegye azt szívére a király!

Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak!

De megszólalt Abisaj, Cerújá fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simeinek meghalnia azért, hogy szidalmazta az ÚR fölkeztjét?

Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerújá fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya!

Simeinek pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdtött neki a király.

Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett.

Amikor Dávid és serege menekült Jeruzsálemből, akkor Dávidnak azt hazudták, hogy Mefibóset ellene fordult, és a királyságot akarja.

Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, ezt kérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset?

Ő így felelt: Uram, királyom, megcsalt engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád.

Ő azonban rágalmazta szolgádat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten anyaga. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod.

Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint a halált, te mégis azok közé ültetted szolgádat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak?

Akkor ezt mondta neki a király: Nem szükséges többet beszélned. Megmondtam, hogy te és Cíba fogtok osztozni a mezőn.

Mefibóset ezt felelte a királynak: Akár az egészet is elveheti. Csakhogy az én uram, királyom békességben hazajött!

A gileádi Barzillaj is elment Rógelimból, hogy átkeljen a királlyal a Jordánon, és elbúcsúzzék tőle a Jordánnál.

Barzillaj igen öreg ember volt, nyolcvanesztendő. Ő tartotta el a királyt, amikor Mahanaimban lakott, mert igen tehetős ember volt.

A király azonban ezt mondta Barzillajnak: Jöjj át velem, és eltartalak Jeruzsálemben.

De Barzillaj ezt felelte a királynak: Ugyan mennyi idő van még hátra az életemből? Nem érdemes már fölmennem a királlyal Jeruzsálembé!

Most nyolcvanesztendő vagyok, nem tudok már különbséget tenni jó és rossz között, nem érzi szolgád annak az ízt, amit eszik és iszik, és nem gyönyörködöm az énekesek és énekesnők hangjában. Csak terhedre lenne a szolgád neked, uram, király!

Éppen csak átkel szolgád a Jordánon a királlyal. Miért akar engem a király ennyire megjutalmazni?

Engedd vissza szolgádat, hadd haljak meg az én városomban, ahol apám és anyám sírja van! De itt van a fiam, Kimhám, a te szolgád. Keljen át ő veled, uram, király, és vele bánj jóindulattal.

A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és én úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem.

Azután átkelt a Jordánon az egész nép, és a király is átkelt; akkor a király megcsókolta és megáldotta Barzillajt, ő pedig visszatért lakóhelyére.

Így kelt át a király Gilgálba, és Kimhám is átkelt vele együtt. Júda egész népe és Izráel népének a fele segített átkelni a királynak.

Már Dávid királyságának elejétől fogva megosztás volt a júdaiak és az izraeliek között. Dávid hét évig csak Júda fölött uralkodott, és csak utána lett az izraeliek királya is. Most pedig ismét megerősödik a régi rivalizálás köztük.

Később, Dávid unokája, Jeroboám idejében végleg megoszlik a királyság Júdára és Izraelre, és azután már csak néhány ütközet erejéig egyesülnek a seregek, de gyakran inkább egymás ellen harcoltak, ahelyett, hogy egymás oldalán harcoltak volna.

Ezékiel prófécijája szerint Isten megígéri, hogy vissza fogja állítani a királyságot, és egy nemzetként állítja vissza őket. 1948 óta Izrael nemzete egységben állt vissza, egy uralkodóval, és nincs északi és déli királyság, tökéletesen beteljesítve ezt a próféciát.

A 20.-ik fejezetben kiéleződik ez a megosztás Izrael és júda között:

Akadott ott egy elvetemült ember, név szerint Seba, egy benjámini embernek, Bikrinek a fia. Ez belefűjt a kürtjébe, és kihirdette: Nincs semmi közünk Dávidhoz, semmi örökségünk Isai fiával! Sátrába térjen minden izráeli!

Másszóval az embereket Dávid elleni lázadásra mozgósította.

Ekkor Sebához, Bikri fiához pártolt Dávidtól minden izráeli. De a júdaiak hűségesen követték királyukat a Jordántól Jeruzsálemig.

Amikor Dávid megérkezett jeruzsálemi palotájába, előhívatta másodrangú feleségeit, azt a tíz asszonyt, akiket otthon hagyott a király a palota őrzésére. Ezeket házi őrizetbe vetette, és gondoskodott róluk, de nem ment be hozzájuk. Haláluk napjáig elkülönítve maradtak, és úgy éltek, mintha özvegyek lettek volna. Azután ezt parancsolta a király Amászának: Szólítsd fegyverbe a júdaiakat három nap alatt, és légy készen magad is!

Amásza Absolon hadseregének parancsnoka volt, és Dávid a saját hadseregének vezetőjévé tette, de ez nem tetszett Joábnak.

El is ment Amászá, hogy fegyverbe szólítsa Júdát, de nem tudta azt végrehajtani a kijelölt határidőre. Akkor ezt mondta a király Abisajnak: Ez a Seba, Bikri fia még Absolonnál is nagyobb bajt hozhat ránk. Vedd magad mellé urad szolgálóit, és üldözd őt, még mielőtt erős városokat talál, és elmenekül előlünk! Kivonultak tehát vele Jóáb emberei, a kerétiak, a pelétiak és a testőrök mind. Kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát.

Amikor ahhoz a nagy kőhöz érkeztek, amely Gibeónnál van, eléjük jött Amászá. Jóábnak a ruhája alatt páncél volt, és arra kardot kötött, hüvelyestül a csípőjére erősítve, úgyhogy az onnan könnyen kihúzható volt.

Jóáb megkérdezte Amászát: Hogy vagy, testvérem? Azután Jóáb megfogta jobb kezével Amászának a szakállát, hogy megcsókolja.

Amászá nem is ügyelt a kardra, amely Jóáb kezében volt. Az pedig a hasába döfte, és kiontotta belét a földre. Nem kellett megismételnie, mert meghalt. Azután Jóáb és testvére, Abisaj tovább üldözték Sebát, Bikri fiát.

Jóáb egyik embere pedig odaállt Amászá mellé, és ezt kiáltotta: Aki szereti Jóábot és Dávidot, kövesse Jóábot!

Amászá vérbe fagyva feküdt ott az országút közepén. Amikor az az ember látta, hogy az egész nép megáll ott, félrehúzta Amászát az útról a mezőre, és rádobott egy ruhát, mert látta, hogy mindenki megáll, aki odaér.

Miután elvitték az országútról, mindenki Jóáb után vonult, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát.

Seba átvonult Izrael minden törzsén Ábél-Bét-Maakáig. A bikriek mind összegyűltek, és követték őt.

De utolérték és körülzárták Ábél-Bét-Maakában, és sáncot emeltek a város ellen, a bástyával szemben. Az egész nép, amely Jóábbal volt, rombolta a várfalat, hogy ledöntse.

Akkor egy okos asszony így kiáltott ki a városból: Hallgassatok ide! Hallgassatok ide! Mondjátok meg Jóábnak, hogy jöjjön ide, hadd beszéljek vele!

Amikor ő odament hozzá, megkérdezte az asszony: Te vagy Jóáb? Én vagyok - felelte. Az asszony ezt mondta neki: Hallgasd meg szolgálóleányod szavát! Ő így felelt: Hallgatom.

Az asszony ezt mondta: Hajdanában így szoktak beszélni: Ábélben kérjetek tanácsot, akkor célhoz értek!

Én Izráel egyik békeszerető városa vagyok, te pedig meg akarsz ölni egy izráeli várost, egy anyát? Miért akarod elpusztítani az ÚR örökségét?

Jóáb így válaszolt: Dehogy akarom, dehogy akarom elpusztítani és lerombolni!

Nem erről van szó, hanem arról, hogy egy ember az Efraim hegyéről, név szerint Seba, Bikri fia, kezét emelt Dávid királyra. Csak őt magát adjátok ki, és akkor elvonulok a város alól. Az asszony ezt felelte Jóábnak: Mindjárt kidobjuk neked a fejét a várfalon!

Az asszony bölcsen eljár az egész népnél, fejét vétette Sebának, Bikri fiának, és kidobták azt Jóábnak. Jóáb pedig megfúvatta a kürtöt, és szétoszlottak a város alól, mindenki a maga lakóhelyére. Jóáb is visszatért Jeruzsálembe a királyhoz.

A 21.-ik fejezetben

Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás után következő évben. Amikor Dávid kérdést intézett az ÚRhoz, ezt mondta neki az ÚR: Saul miatt és vérengző háza népe miatt van ez, mivel megölette a gibeóniakat.

Hívatta tehát a király a gibeóniakat, és beszélt velük. A gibeóniak ugyanis nem Izráel fiai közül valók voltak, hanem az emóriak maradékai, akikkel esküvel kötöttek szövetséget Izráel fiai. Saul azonban a kiirtásukra törekedett, mert féltette Izráelt és Júdát.

Amikor Józsué bevezette Izraelt, hogy elfoglalják a földet, akkor Isten azt mondta neki, hogy egyetlen ott levő törzssel se kössön szövetséget, hanem írta ki őket teljesen. Ai elfoglalása után egy csapat érkezett Józsuéhoz, akiken elhasznált szandál, és elrongyolódott ruha volt, a tarisznyájukban penészes kenyérrel, és azt állították, hogy nagyon messziről jöttek, és hallottak az izraeliek sikereiről Egyiptom ellen. Szövetséget akartak velük kötni, és becsapták az izraelieket, és elhitették velük, hogy nagyon messziről jöttek, az izraeliek pedig elhitték, és nem kérdezték meg az Urat, és megkötötték a szövetséget.

Ugyanazt a hibát követték el, amit mi is oly gyakran elkövetünk, hogy csak a saját józan eszünkre hallgatunk ahelyett, hogy Isten bölcsességét és tanácsát keressünk. Látjuk a helyzetet, és teljesen világosank tűnik, hogy mit kell itt tenni. Uram, én nem is zavarnálak ezzel a dologgal téged, mert meg tudom oldani saját magam. Az egyik ének sorai szerint: „Milyen sok értelmetlen szenvedésünk van, mert nem tárunk mindent Isten elé imádságban.”

41 perc